

РЕШЕНИЕ

№ 12303

София, 16.09.2019

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Трето отделение, в съдебно заседание на двадесет и втори май две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЖАНЕТА ПЕТРОВА

ЧЛЕНОВЕ: АГЛИКА АДАМОВА

ЮЛИЯН КИРОВ

при секретар
на прокурора
от председателя
по адм. дело № 608/2018.

Ани Стефанова Андреева
Цветанка Борилова
ЖАНЕТА ПЕТРОВА

и с участието
изслуша докладваното

Прокурор при Окръжната прокуратура-Сливен е подал касационен протест срещу решение №200/24.11.2017 г. по адм.дело №121/2017 г. по описа на Административния съд-Сливен в частта, в която е отхвърлен подадения от него протест срещу Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен, приета с решение № 411 на Общинския съвет – Сливен, по точка 10 от протокол № 13 от заседанието на Общинския съвет-Сливен, проведено на 29 септември 2016 г. Направени са оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и е поискано да бъде отменено с постановяването на друго, с което да се отмени протестирания подзаконен нормативен акт и се присъдят направените разноски. Решението се обжалва и от П. Запрянов в частта, в която е отхвърлена жалбата му срещу чл.23, ал.1 от Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен. Направени са оплаквания за неправилност на решението и е поискано да бъде отменено в обжалваната част с постановяването на друго, с което да се отмени оспорената нормативна разпоредба. Общинският съвет-Сливен е поискал отхвърлянето на касационния

протест и присъждане на направените разноски. Ответниците М. и Р. не са взели становище. Представителят на Върховната административна прокуратура е дал заключение, че касационният протест е частично основателен и следва да се уважи като се постанови отмяната на решението на административния съд в частта за отхвърляне на протеста на прокурора при Окръжната прокуратура-Сливен по отношение разпоредбата на чл.23, ал.1 от Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен.

Върховният административен съд, като провери служебно допустимостта на решението и неговата правилност с оглед направените касационни оплаквания, прие следното

Производството пред Административния съд- Сливен е образувано по протест на прокурор при Окръжна прокуратура - Сливен срещу Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен, приета с решение № 411 на Общинския съвет – Сливен, по точка 10 от протокол № 13 от заседанието на Общинския съвет-Сливен, проведено на 29 септември 2016 г. В протеста се поддържа, че наредбата е незаконосъобразна, тъй като е приета в нарушение на чл. 28, ал. 1 и ал. 2 от Закона за нормативните актове и разпоредбите на Правилника за организацията и дейността на Общинския съвет-Сливен, неговите комисии, взаимодействието им с общинската администрация. Не било изслушано становището на вносителя, липсвали мотиви за предвидената в раздел V от наредбата привилегия за платено локално паркиране на граждани по постоянен адрес. Не били изложени и мотиви защо от тази привилегия няма да се ползват гражданите с настоящ адрес в чертите на определената „Синя зона“. При приемане на оспорената наредба не било съобразено и обстоятелството, че съгласно чл. 14 ал. 1 т. 2 б"а" от Наредбата за система от мерки, способности и средства за физическа сигурност на класифицираната информация и за условията и реда за тяхното използване следва да се осигури периметър, позволяващ контрол на лица и транспортни средства, какъвто не бил предвиден в изключенията, обхванати от границите на „Синя зона“. Към момента на приемане на наредбата не била утвърдена схема за конкретното разположение на местата за паркиране. Отделно са изложени доводи конкретно за разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от наредбата по съображения за противоречието ѝ с разпоредбата на чл. 171, т. 5, б. "б" от Закона за

движението по пътищата.
С определение № 177/29.06.2017 г. по адм. дело № 193/2017 г. по описа на Административния съд-Сливен и определение № 199/27.07.2017 г. по адм.дело № 222/2017 г. по описа на Административния съд-Сливен към производството са присъединени за съвместно разглеждане жалбата на П. срещу чл.23, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен и жалбата на М. и Р. срещу същата наредба. Жалбоподателят П. е обосновал правния си интерес с обстоятелството, че е правоспособен водач, който управлява, спира и паркира, включително и в зоните за платено паркиране на територията на община Сливен. Той поддържа противоречие на наредбата с разпоредбите на чл. 167, ал. 2, т. 2 и чл. 171, т. 5 , буква „б“ предложение първо от Закона за движението по пътищата. Другите две жалбоподатели обосновават незаносъобразност на подзаконовия нормативен акт поради противоречието му с Наредба № 2 от 29.06.2014 г. за планиране, проектиране на комуникационно-транспортните системи на урбанизираните територии, с чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България България и чл.168 от Закона за движението по пътищата.
Административният съд установил, че на 14.09. 2016 г. кметът на община Сливен внесъл в Общинския съвет - Сливен предложение за приемане на Наредба за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен. Приложеният проект на наредбата бил придружен от мотиви, в които се излагат причините за приемане на наредбата, целите, които се поставят, финансовите средства необходими за прилагането на наредбата, очакваните резултати и анализ за съответствие с правото на Европейския съюз. Предложението, мотивите и проектът били публикувани на интернет-страницата на Община Сливен на 14.09.2013 г. Предложението било разгледано от постоянните комисии към Общинския съвет-Сливен и е било подкрепено от Комисията за децата, младежта и спорта, Комисията по европейска евроинтеграция, международно сътрудничество и партньорски инициативи, Комисията по опазване на околната среда, туризъм, селско и горско стопанство, „Комисията по оперативен контрол, Комисията по финанси, бюджет, икономическо развитие и Комисията по нормативна уредба, законосъобразност на актовете на общинския съвет и контрол на изпълнение на решенията на общинския съвет, определена за водеща.

На заседание на 29 септември 2016 г. Общинският съвет-Сливен приел решение № 411 по протокол № 13, т.10 за приемане на Наредба за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен. За приемането на подзаконният нормативен акт гласували 35 от 41 общински съветници. С решение № 721/29.06.2017 г. и решение № 865/17.10.2017г. на Общинския съвет-Сливен били внесени изменения и допълнения в Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен.

Административният съд приел, че подаденият протест е допустим в съответствие с уреденото в чл. 186, ал. 2 АПК правомощие на прокурора да подава протест срещу подзаконните нормативни актове. За допустимо било сметено и оспорването на П. с оглед качеството му на правоспособен водач, които управлява, спира и паркира моторни превозни средства на територията на община Сливен. Съдът допуснал и оспорването, заявено от М. и Р., тъй като били адресно регистрирани в град Сливен и управлявали моторни превозни средства на територията на община Сливен. По същество съдът направил преценка за неоснователност на оспорванията. Наредбата била приета от компетентен орган на местното самоуправление в законен състав и с необходимото мнозинство, при упражняване на правомощието на органа по чл. 21, ал. 2 ЗМСМА. Спазени били процедурните правила, предвидени в Закона за нормативните актове и Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 99, ал. 1 ЗДвП собственикът или администрацията, управляваща пътя, може да определи райони, пътища или части от пътища за зони за платено и безплатно паркиране в определени часове на денонощието. Съгласно чл. 99, ал. 3 ЗДвП общинският съвет определя цената за паркиране на местата по ал. 1, както и условията и реда за плащането ѝ от водачите. С Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен били регулирани обществени отношения от местно значение, с което била спазена определената в закона цел. Административният съд определил като неоснователен довода на прокурора, че наредбата е незаконосъобразна, тъй като е приета преди да бъде одобрена схема за конкретното разположение на местата за паркиране и одобряване на окончателен генерален план за организация на движението в централната градска част на Сливен. Съдът посочил, че

одобряването на схема и план за организацията на движението е последица от правилата, създадени с наредбата, а не предпоставка за приемането й.

Административният съд не констатирал и противоречие на наредбата с чл.14 ал.1 т.2 б"а" от Наредбата за система от мерки, способности и средства за физическа сигурност на класифицираната информация и за условията и реда за тяхното използване, тъй като с решение № 721/29.06.2017г. Общинският съвет-Сливен създал нова разпоредба чл.7а, съгласно която се освобождават от заплащане на цена за услуга по чл. 5 ал. 1 моторните превозни средства на държавни институции, община и други организации на бюджетна издръжка, на които при необходимост и при възможност се отреждат служебни паркоместа.

Съдът намерил, че няма противоречие и по отношение на оспорените от М. и Р. Х норми на чл. 3, чл. 6, чл. 7, раздел IV и раздел V, чл. 24 и чл. 25 от наредбата. Не съществувало противоречие между чл. 3 от наредбата и чл. 14 ал. 7 от Закона за общинската собственост, както и спрямо разпоредбите по раздел V от Наредба № 2 от 29.06.2004 г. за планиране и проектиране на комуникационно-транспортните системи на урбанизираните територии. Съгласно чл.3, ал. 1 от наредбата Общинският съвет-Сливен определя „Синя зона“ за платено и безплатно паркиране на моторни превозни средства в определени дни на седмицата, часове на денонощието, на райони, пътища и части от пътища, публична общинска собственост. Цената на услугата за паркиране в определената зона се заплаща в работни дни, в часовете от 09.00 до 17.00 часа. Конкретното разположение на местата за паркиране се определя в схема, утвърдена със заповед на кмета на община Сливен. В мотивите си съдът изтъкнал, че улиците, булевардите, площадите, обществените паркинги в селищата са публична общинска собственост (§ 7, т. 4 ЗМСМА), поради което общинският съвет е компетентен да определи начина и формата на управление на общинското имущество и да възложи конкретни правомощия на кмета на общината. Изводът следвал и от разпоредбата на чл. 23 във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата - общинските пътища се управляват от кметовете на общините, а техните правомощия се определят с наредба от общинския съвет. В съответствие с чл. 99, ал. 1 ЗДвП общинският съвет в рамките на своята компетентност определил начина на използване на публичната общинска собственост, разположена на територията, възлагайки на кмета на общината да определя зони за платено и безплатно паркиране. Административният съд отхвърлил и довода за несъответствие между

разпоредбите на чл. 6 и чл. 7, раздел IV и V от наредбата и чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България. В чл. 6 и чл. 7 от наредбата се предвиждало освобождаване от заплащане на цена за паркиране на превозни средства със специален режим на движение при изпълнение на възложените им функции, а именно: тези на Спешна медицинска помощ; на териториалните звена „Пожарна безопасност и защита на населението“; на главни и областни дирекции на Министерството на вътрешните работи; на Служба „Военна полиция“, на Държавната агенция „Национална сигурност“, както и моторно превозни средства с нулеви вредни емисии (електромобили), автомобили, собственост на Община Сливен и двуколесните моторни превозни средства. Съдът се позовавал на правото на оперативна самостоятелност на общинския съвет, който можел да освободи от заплащане на цена за паркиране определени категории моторни превозни средства със специален режим на движение, изпълняващи специфични обществени задължения. Административният съд изложил подробни съображения и относно законсообразността на разпоредбите на чл.10 и чл.15 от наредбата, с първата от които се въвежда режим на платено паркиране "Служебен абонамент" на улици, площади и паркинги – общинска собственост, в рамките на специално обозначени за това места, срещу заплащане на цена в размер, определен с решение на общинския съвет, а с втората - режим на платено локално паркиране на моторни превозни средства по постоянен адрес на собствениците им. В отговор на оплакванията на оспорващите, че това условие дискриминационно, тъй като лицата, регистрирани по настоящ адрес, нямат право на преференциално паркиране, съдът отбелязал, че сред признаците за неравно третиране по чл.4 от Закона за защита от дискриминация не фигурира признак "местоживеене". Общината като собственик на улиците, булевардите и площадите имала право чрез органа на самоуправление да определи режим на кратковременно паркиране. Титулярът на публичната общинска собственост упражнил правото си да управлява и организира ползването на собствеността си по своя преценка. Липсвала нормативна уредба, от която да се изведе право на паркиране за правните субекти, поради което то не можело да бъде защитавано като обект на дискриминация. В рамките на оперативната си самостоятелност общинският съвет въвел условия и за лицата, ползващи право на локално платено паркиране в обособените за това зони, от което следва, че разписаните в раздел IV и в раздел V условия и правила не противоречат на акт от по-висока степен и не

съдържат дискриминационни норми.

При преценката за съответствие на оспорената с протеста и с жалбите на П. , М. и Р. разпоредба на чл. 23 ал. 1 от наредбата като противоречаща на чл.167, ал. 2, т. 2 и чл. 171, т.5 ЗДвП съдът констатира, че има изменение на текста на чл. 171, т.5 ЗДвП. Съгласно новата буква "г" (обн. ДВ, бр.77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г.) се разрешава преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано и не е заплатена дължимата цена по чл.99 ал. 3, а в случаите по чл.167, ал. 2, т.2 - след изтичане на разрешеното време за паркиране, указано на неподвижен пътен знак. Оспорената разпоредба на чл. 23, ал. 1 от наредбата гласи следното: "При нарушаване правилата за паркиране в „Синя зона“ и след прилагане на техническо средство за принудително задържане и изтичане на указаното време, се прилага принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, буква „б“, предложение първо от Закона за движението по пътищата чрез преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач". Разпоредбата на чл.167, ал.2, т.2 ЗДвП предвиждала използване на техническо средство за принудително задържане на пътно превозно средство като принудителна административна мярка при неплащане на таксата за паркиране. Съпоставяйки предписанията на законовите разпоредби и разпоредбата на чл.23, ал.1 от наредбата, административният съд достигнал до заключение, че в действащата си редакция Законът за движение по пътищата допуска възможността за принудително преместване на паркирано превозно средство, паркирано в нарушение на правилата за паркиране в „Синя зона“ поради неплащане на дължимата цена по чл. 99, ал. 3 и в случаите по чл. 167, ал. 2, т. 2 - след изтичане на разрешеното време за паркиране, указано на неподвижен пътен знак. Съдът посочил, че нарушаването на правилата за паркиране, включително при неплащане на дължимата за престоя цена, представлява основание за принудителното задържане на съответното превозно средство до нейното заплащане, заедно с разходите по прилагане на техническо средство за принудително задържане по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП. Това правомощие, възложено по наредбата на Общинско предприятие "Градска мобилност", било следствие от определянето на предприятието като служба за контрол. Кметът на общината със заповед оправомощавал конкретни длъжностни лица от общинското предприятие, които да извършват пряката дейност

по оперативен контрол.

Според приетото от административния съд, оспорените разпоредби не противоречали на чл. 167 и сл. от Закона да движението по пътищата, тъй като предприятието чрез своите органи осъществявало дейността по организацията на движението на територията на община Сливен. По аналогични съображения съдът счел за неоснователен и довода за незаконосъобразност на разпоредбите на чл. 24 и чл. 25 от наредбата. Тъй като не констатирал наличието на отменителни основания, административният съд отхвърлил протеста на прокурора и жалбите на физическите лица П. , М. и Р. .

В подадения срещу решението касационен протест се поддържат допуснати от съда съществени нарушения на съдопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Според прокурора при Окръжната прокуратура-Сливен първоинстанционният съд направил погрешен извод, че Общинският съвет-Сливен е спазил административнопроизводствените правила. В действителност в нарушение на законовите изисквания в мотивите на вносителя не били посочени финансовите и други средства, необходими за прилагането на наредбата - изготвяне на схема създаване на предприятие "Градска мобилност, поставяне на табели и маркировка. Не били посочени и очакваните финансови резултати. В молба от 05.07.2017 г. прокурорът поискал да бъде задължена Община Сливен да представи детайлна справка за всички финансови средства, необходими за въвеждането на "Синя зона". Отказът на съда да отговори на това искане представлявало съществено нарушение на съдопроизводствените правила, което опорочило постановеното решение. В нарушение на Правилника за организацията и дейността на Общинския съвет-Сливен, неговите комисии и взаимодействието му с общинската администрация, на проведеното заседание на общинския съвет на 29.09.2016 г. не било изслушано становището на вносителя. Председателят на общинския съвет не определил водеща комисия, не било изслушано и становището на Комисията за инвестиционна политика и устройство на територията. На 28.09.2016 г. кметът на община Сливен внесъл второ предложение към проекта на наредбата, което не било разгледано от всички комисии. Касационната инстанция намира за законосъобразен извода на административния съд, че при приемането на наредбата не са били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Мотивите на вносителя съдържат информацията, която се изисква съгласно чл.28, ал.2 от Закона за нормативните актове. Не може

да се сподели тезата на прокурора, че необходимо условие за приемането на наредбата е представянето на детайлна сметка на финансовите разходи. Вносителят на предложението за приемане на подзаконовия нормативен акт е отбелязал, че разходите, които ще обезпечат прилагането му, са косвени, т.е. не могат да бъдат определени при приемането на акта, тъй като ще възникнат в процеса на неговото прилагане. Като пример може да се посочи параграф 3 от заключителните разпоредби на наредбата за създаването на Общинско предприятие "Градска мобилност" в тримесечен срок от приемането ѝ, с което се дава възможност за последващо определяне на необходимите финансови средства.

Не могат да се споделят и оплакванията в протеста за допуснато от административния съд противоречие с материалния закон, що се отнася до преценката, че нарушенията на Правилника за организацията и дейността на Общинския съвет-Сливен, неговите комисии и взаимодействието му с общинската администрация не са съществени. Административнопроцесуалният кодекс и Законът за нормативните актове съдържат специални правила, по които се осъществява производството за приемане на подзаконови нормативни актове. В случая тези правила са спазени, което обосновава направения от съда извод за отсъствието на процедурни нарушения. Сочените от прокурора нарушения на правилника на Общинския съвет-Сливен, който е подзаконов нормативен акт, освен че не са съществени, не могат да се разглеждат като основание за отмяна на наредбата, при положение, че законовите правила, уреждащи реда за приемането на нормативни актове, са спазени.

Не могат да бъдат възприети и съображенията на прокурора, с които се възразява относно възприетия от Общинския съвет-Сливен режим за платено паркиране по постоянен адрес на собствениците на моторни превозни средства. Съдът не може да преценява целесъобразността на приетата подзаконова нормативна уредба, а само нейната законосъобразност. Както предвижда разпоредбата на чл.75, ал.2 АПК, нормативните административни актове се издават по прилагане на закон или подзаконов нормативен акт от по-висока степен, от което следва, че предмет на проверка в случай на оспорването им е тяхното съответствие им с по-високия по степен нормативен акт. Неудачно е позоваването на чл.22 ал.2 ЗУТ, според който площите между сградите при комплексното застрояване се устройват като паркове и градини, места за паркиране или подземни паркинги и площадки за игра, както и на чл.43, ал.1 ЗУТ,

според който необходимите гаражи и места за паркиране за нови сгради задължително се осигуряват в границите на урегулирания поземлен имот. Законът за устройство на територията, видно и от наименованието му, регулира устройството на териториите и поземлените имоти. Той не урежда отношения между собствениците/ползвателите на моторни превозни средства и общината, които възникват при паркиране на моторните превозни средства на улици, булеварди и площади, общинска собственост

Съгласно чл.8 ЗОБС общинският съвет ръководи и контролира придобиването, управлението и разпореждането с имоти и вещи - общинска собственост. Той определя с наредба редът за придобиване на право на собственост и на ограничени вещни права, за предоставяне за управление, под наем и за разпореждане с имоти и вещи-общинска собственост при спазване на разпоредбите на този закон и на специалните закони в тази област. Извън законовите предписания, на които наредбата следва да съответства, общинският съвет е компетентен да установи правила по свое усмотрение. При отсъствието на противоречие със законовата уредба следва да се приеме, че правилото относно установения режим на платено паркиране по постоянен адрес на собствениците на моторни превозни средства не е незаконосъобразно. Касационният протест е основателен относно частта на съдебното решение, в която се отхвърля първоинстанционния протест срещу разпоредбите на чл.18, чл. 19, чл.20 и чл. 21 от наредбата. Съгласно чл.167, ал.2 от Закона за движението по пътища служби за контрол, определени от кметовете на общините:

1. контролират в населените места изправността и състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения, пътната маркировка, средствата за организация и регулиране, както и спазването на правилата за паркиране от водачите на пътни превозни средства, на правилата за движение от пешеходците и на правилното използване на алармените инсталации, монтирани в пътни превозни средства за тяхната охрана;
2. използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3, до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство;
3. контролират на територията на общината спазването на изискванията на Закона за управление на отпадъците по отношение на изоставените или снетите от отчет моторни превозни средства;
4. регистрират пътните превозни средства с животинска тяга.

Използваното правно понятие "служби", както анализът на дейността, възложена на службите за контрол, дават основание да се приеме, че изпълнението на тази дейност включва упражняването на административни правомощия. Разпоредбата на чл.52, ал.1 от Закона за общинската собственост дефинира общинското предприятие като специализирано звено на общината за изпълнение на местни дейности и услуги, финансирани от общинския бюджет. Този статут на общинското предприятие не предполага упражняването на контролни правомощия. Контролни правомощия могат да се изпълняват само от подчинени на кмета на общината длъжностни лица. Освен от тълкуването на чл.167, ал.1 ЗДвП, изводът следва и от текста на чл.15 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, според който дейността на общинския съвет, на кмета на общината, на кмета на района и на кмета на кметството се подпомага от общинска администрация. Общинското предприятие "Градска мобилност" може да подпомага изпълнението на административната дейност на общината по упражняване на контрол, но не може да осъществява тази дейност чрез назначените в него служители. Те нямат качеството на длъжностни лица или административни органи и не могат да прилагат принудителни административни мерки при упражняване на контролни правомощия. Текстът на чл.23 от Закона за административните нарушения и наказания, който съдържа уредба на принудителните административни мерки, говори за "..органи, които ги прилагат", което е указание за насоката, в която следва да се тълкува чл.167, ал.2 ЗДвП. Същият смисъл е вложен и в разпоредбата на чл.168, ал.2 ЗДвП, която предвижда прилагането на принудителни административни мерки от органи или длъжностни лица.

Не могат да бъдат споделени съображенията на първоинстанционния съд, че общинското предприятие е част от общинската администрация. Съгласно чл.61 от Търговския закон общинското предприятие е търговец. Съдът не е тълкувал вярно разпоредбата на чл.167, ал.2 ЗДвП, поради което е направил незаконосъобразен извод, че правомощията на общинското предприятие да прилага принудителни административни мерки произтичат от заповедта на кмета на общината по чл.167, ал.2 ЗДвП. С тази заповед кметът на общината определя службата от състава на общинската администрация, която ще упражнява контролни правомощия. Административни правомощия не могат да бъдат предоставени на общинско предприятие и то по силата на заповед на кмета на общината, който няма такава компетентност. Разпоредбата на

чл.99, ал.3 от Закона за движението по пътищата ясно посочва, че дейността по управление на местата за платено паркиране се осъществява от специализирано звено на общината или от юридическо лице - изпълнител, определено по реда на Закона за обществените поръчки. Специализираното звено, каквото е Общинското предприятие "Градска мобилност" или друго юридическо лице, избрано по реда на Закона за обществените поръчки могат да организират единствено събирането на сумите, но не и да осъществяват контролни правомощия, включващи прилагането на принудителни административни мерки. Решението на административния съд в тази част е неправилно и следва да се отмени. Разпоредбите на чл.18, чл. 19, чл.20 и чл. 21 от Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен са незаконосъобразни и следва да се отменят. Не могат да се определят като незаконосъобразни разпоредбите на чл.23 и чл.24 от наредбата, тъй като те не противоречат на чл.167, ал.2, т.2 ЗДвП и чл.171 ЗДвП. Служителите на специализираното звено на общината, което осъществява дейността по управление на местата за платено паркиране, могат да прилагат техническо средство за принудителна задържане на моторните превозни средства, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3, до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство. Прилагането на техническо средство за принудително задържане не се определя от закона като принудителна административна мярка, въпреки че фактически пречатства правото на водача да ползва превозното средство. Същевременно преместването на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач представлява принудителна административна мярка, както предвижда чл.171, т.5 ЗДвП. В случаите по чл.171, т.5, буква "а" ЗДвП мярката се налага от ръководителя на службата за контрол или от оправомощени от него длъжностни лица. В случаите по чл.171, т.5, буква "б" ЗДвП моторното превозно средство се премества или преместването му се нарежда от лицата по чл.168 ЗДвП - определени от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя. С оглед направените при касационната проверка констатации решението на административния съд е правилно по отношение на останалите оспорени разпоредби на наредбата и следва да бъде оставено в сила.

Решението е недопустимо в частта, в което е постановено по отношение на физическото лице П. 3 . Този жалбоподател не се е позовал на обстоятелства, съобразно които да се приеме, че правната му сфера е била засегната или може да бъде засегната при прилагането на разпоредбата на чл.23, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен. Лицето не живее на територията на община Сливен. Притежаваното от него свидетелство за управление на моторно превозно средство не обосновава наличието на правен интерес за оспорване на нормативния акт, при положение, че действието на акта е ограничено на територията на община Сливен и няма данни, че приетите правила по въпроси от местно значение оказват въздействие върху правната сфера на този жалбоподател. Изтъкнатите от П. 3 хипотетични съображения могат да бъдат свързани с всяко лице, което притежава свидетелство за управление. Въведеният с разпоредбата на чл.186, ал.1 АПК законов критерий за допустимост на оспорването изисква да е налице реално засягане или реална възможност за засягане на право, свободи или законен интерес или за пораждаването на задължения за граждани, органи или организации, каквито за този жалбоподател не се установяват. Правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка за участие в производството по оспорване на подзаконови нормативни актове и тъй като той не е налице за оспорващата страна, постановеното от административния съд решение в съответната част следва да се обезсили и подадената от него жалба да се остави без разглеждане. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.3 АПК и чл.222, ал.1 АПК Върховният административен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение №200/24.11.2017 г. по адм.дело №121/2017 г. по описа на Административния съд-Сливен в частта, в която е отхвърлена жалбата на П. 3 срещу разпоредбата на чл.23, ал.1 от Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен. ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на П. 3 срещу разпоредбата на чл.23, ал.1 от Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на

община

Сливен.

ОТМЕНЯ решение №200/24.11.2017 г. по адм.дело №121/2017 г. по описа на Административния съд-Сливен в частта, в която е отхвърлен протестът на прокурор при Окръжна прокуратура-Сливен срещу разпоредбите на чл.18, чл. 19, чл.20 и чл. 21 от Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразни разпоредбите на чл.18, чл. 19, чл.20 и чл. 21 от Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен, приета с решение № 411 на Общинския съвет – Сливен по точка 10 от протокол № 13 от заседанието на Общинския съвет-Сливен, проведено на 29 септември 2016 г. ОСТАВЯ В СИЛА решение №200/24.11.2017 г. по адм.дело №121/2017 г. по описа на Административния съд-Сливен в частта, в която е отхвърлен подаденият от прокурор при Окръжна прокуратура - Сливен протест срещу останалите разпоредби на Наредбата за условията и реда за платено и безплатно почасово паркиране на моторни превозни средства на територията на община Сливен.

Решението не подлежи на обжалване.

